

Nr 16.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående efterskänkande av återbetalningsskyldighet beträffande oriktigt utbetalda ersättningar för åt tulltjänstemän lämnad tandvård; given Stockholms slott den 31 december 1925.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla det förslag om vars avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

GUSTAF.

Ernst Wigforss.

Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 31 december 1925.

Närvarande:

Statsministern SANDLER, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden OLSSON, NOTHIN, SVENSSON, HANSSON, LINDERS, SCHLYTER, LARSSON, WIGFORSS, MÖLLER, LEVINSON.

Chefen för finansdepartementet statsrådet Wigforss anför:

Genom beslut av kammarrätten och regeringsrätten hava en del tjänstemän i generaltullstyrelsen, som under åren 1919—1922 deltagit i beslut rörande utanordnande av ersättningar för åt tulltjänstemän lämnad tandvård, ådömts återbetalningsskyldighet beträffande de utbetalda beloppen. I särskilda hos Kungl. Maj:t gjorda ansökningar hava emellertid vederbörande tjänstemän anhållit att av nåd varda befriade från dem sålunda ådömd betalningsskyldighet; och anhåller jag nu att få för Kungl. Maj:t till behandling upptaga frågan härom.

Riksräkenskapsverkets anmärkningar vid generaltullstyrelsens räkenskaper för åren 1919 och 1920.

Vid granskning av generaltullstyrelsens räkenskaper för åren 1919 och 1920 anmärktes inom riksräkenskapsverket, att ersättningar utbetalats för åt tulltjänstemän av tandläkare verkställda tandfyllningar med följande sammanlagda belopp, nämligen 308 kronor, 160 kronor, 11,222 kronor och 100 kronor. Enär dylik behandling av tandläkare icke kunde inbegripas i sådan kostnadsfri läkarvård, som enligt avlöningsbestämmelserna för tullverkets lokalförvaltning m. m. meddelades vissa verkets befattningshavare, anmärktes respektive belopp till betalning av de tjänstemän vilka voro ansvariga för utbetalningarna.

Avgivna förklarings.

I över anmärkningarna avgivna förklaringar bestredo vederbörande tjänstemän de framställda kraven och yttrade bland annat:

I 15 § i avlöningsreglementet för tjänstemän vid tullverkets lokalförvaltning samt kust- och gränsbevakning den 18 juni 1910 stadgades, bland annat, att vid sjukdom eller kroppsskada lämnades enligt de närmare föreskrifter, Kungl. Maj:t meddelade, kostnadsfri läkarvård åt ordinarie tjänsteman av lägre grad ävensom åt e. o. sådan tjänsteman i fall, då han ådragit sig sjukdomen eller kroppsskadan under tid, då han varit i tjänstgöring använd. Jämlikt Kungl. Maj:ts skrivelse till generaltullstyrelsen den 2 december 1910 skulle denna kostnadsfria läkarvård i regel lämnas genom av generaltullstyrelsen särskilt antagna eller vidtalade läkare. Enligt samma skrivelse ägde emellertid generaltullstyrelsen i särskilda fall pröva, huruvida vård och behandling, som lämnades av annan än sålunda utsedd läkare, jämväl finge bekostas av tullmedlen. I de anmärkta fallen hade vederbörande tulltjänsteman för botande av befintlig tandskada behandlats av tandläkare, och vederbörande på förut nämnt sätt antagna eller vidtalade läkare hade förklarat behandlingen nödvändig. Sådant uttalande hade förklarandena ansett avgörande.

Av vederbörande revisor avgivna påminnelser.

I häröver avgivna påminnelser anförde vederbörande revisor följande:

Tandsjukdom eller tandskada av den art, att den kunde hävas eller hämmas medelst tandfyllning, syntes ej vara hänförlig till sådan sjukdom eller kroppsskada, som åsyftades i 15 § i avlöningsbestämmelserna för tullverkets lokalförvaltning m. m. Enligt sakens natur och då för inträde i tullverkets tjänst fordrades friskbetyg måste i allt fall bestämmelserna om fri läkarvård för alla ifrågavarande tjänstemän avse allenast sådan sjukdom eller kroppsskada, som uppkommit efter det vederbörande kommit i tullverkets tjänst. Men därjämte vore, såsom framginge av paragrafens innehåll, för e. o. tjänstemän den begränsningen stadgad, att han för förmånens åtnjutande skulle hava ådragit sig sjukdomen eller kroppsskadan under den tid han varit i tjänstgöring använd. Då emellertid för inträde i tullverkets tjänst ej särskilt fordrades, att aspirant skulle hava felfria tänder, och förty speciell undersökning av hans tänder vid antagandet ej behövde ifrågakomma, samt anmärkta beloppen i de ojämförligt flesta fallen utanordnats för tandfyllningar åt e. o. eller tillfälligt anställda e. o. vaktmästare, alltså merendels helt unga män, syntes det i åtminstone dessa fall ej med visshet kunna avgöras, huruvida tandsjukdomen uppkommit före eller efter det vederbörande antagits i tullverkets tjänst. Dock syntes med kännedom om den ofta mycket

tidigt påbörjade och långsamma tändernas förstörelseprocess, varom här vore fråga, med fog kunna antagas, att tandsjukdomen eller tandskadan i åtminstone många av dessa fall härledde sig från tiden redan före vederbörandes antagande i tjänst. Att åter beträffande sådana e. o. tjänstemän, som ej ständigt vore inkallade i tjänst, ens kunna ifrågasätta, att ifrågavarande tandskador skulle hava uppkommit under viss tjänstgöringsperiod, särskilt om denna ej varit av längre varaktighet, syntes uppenbarligen vara orimligt. Visserligen hade tullverkets läkare i Stockholm och övriga här ifrågakomna orter i samtliga anmärkta fall intygat, att »behandlingen varit nödvändig», men även om ett dylikt stereotyp uttalande i och för sig i vart och ett av dessa fall vore riktigt, kunde det allenast innebära direktiv för patienten-tulltjänstemannen personligen och ej inverka på de objektiva grunderna för tillämpligheten av 15 § i avlöningsbestämmelserna, varför dessa läkarintyg i ifrågavarande fall måste fränkännas den betydelse som förklarandena velat tillmäta desamma.

Sedan riksräkenskapsverket hos kammarrätten yrkat, att kammarrätten måtte ålägga vederbörande tjänstemän att gemensamt eller vilken av dem gälda gitte till statsverket inbetala respektive belopp, yttrade kammarrätten i särskilda utslag den 1 februari 1923, att som det icke visats, att generaltullstyrelsen genom anmärkta utbetalningarna handlat i strid mot gällande föreskrifter eller eljest överskridit sin befogenhet, funne kammarrätten skäligt lämna riksräkenskapsverkets yrkanden utan bifall.

Riksräkenskapsverket fullföljde hos Kungl. Maj:t i särskilda besvär sin hos kammarrätten förda talan.

Genom fyra särskilda utslag i regeringsrätten den 21 september 1923 fann Kungl. Maj:t, enär, så vitt handlingarna utmärkte, den tandvård, som ifrågavarande tulltjänstemän åtnjutit, icke vore hänförlig till sådan kostnadsfri läkarbehandling, som avsåges i 15 § avlöningsreglementet för tjänstemän vid tullverkets lokalförvaltning samt kust- och gränsbevakning den 18 juni 1910, skäligt att med ändring av kammarrättens utslag förplikta vederbörande tjänstemän såsom för respektive utbetalningar ansvariga att gemensamt eller vilken av dem gälda gitte ersätta statsverket anmärkta beloppen, envar av dem öppet lämnat att av vederbörande söka sitt åter efter befogenhet.

De tjänstemän, som sålunda på grund av Kungl. Maj:ts förenämnda utslag ålagts att ersätta statsverket omförmälda belopp, sammanlagt 11,790 kronor, inkommo sedermera i december 1923 med en till Kungl. Maj:t ställd skrift däri de hemställde, att Kungl. Maj:t måtte befria dem från ådömd betalningsskyldighet samt förklara att vid de skedda utbetalningarna finge bero. Till stöd för sin ansökning anförde sökandena bland annat följande:

Det beslut, varmed generaltullstyrelsens av riksräkenskapsverket påtalade praxis i mål av nu ifrågavarande beskaffenhet inleddes, meddelades av sty-

Kammarrättens utslag den 1 februari 1923.

Regeringsrättens utslag den 21 september 1923.

Av vederbörande tjänstemän i december 1923 gjord ansökning om befrielse från återbetalningsskyldighet för anmärkta belopp.

relsen den 12 april 1918. Dessförinnan hade ersättning av tullmedel för dylik tandvård icke beviljats. Detta grundläggande beslut, liksom även de ytterligare beslut i samma riktning som tilläventyrs kunde hava blivit meddelade senare under år 1918, hade av vederbörande granskande myndighet lämnats utan anmärkning; och att den ståndpunkt styrelsen däri intoge måste hava åtminstone något fog ansåge sökandena framgå därav, att kammarrätten funnit skäligen lämna riksräkenskapsverkets yrkande utan bifall.

Enligt regeringsrättens utslag skulle det stå envar av sökandena öppet att av vederbörande söka sitt åter efter befogenhet. Möjlighet härtill torde emellertid i många fall vara utesluten. Under den tid, då utbetalningarna ägde rum, hade i följd av de då enormt ökade kraven på tullverkets verksamhet ett betydande antal bevakningstjänstemän antagits, vilka sedermera i mån av personalbehovets minskning entledigats. Bland dessa torde åtskilliga av de personer som av tullmedel åtnjutit ersättning för tandvård vara att söka; men att i de fall där detta skulle vara möjligt av dessa nu åt olika håll spridda personer utsöka vad på dem belöpte av de sökandena ådömda ersättningsbelopp torde, även där beloppen tilläventyrs skulle kunna från dem uttagas, bliva förenat med så betydande kostnader, att sökandena säkerligen måste avstå från tanken därpå. Vad anginge sådana personer som fortfarande kvarstode såsom tjänstemän i tullverket vore visserligen möjligheten att av dem uttaga ersättningsbeloppen större; men ville sökandena framhålla, *dels* att många av dem för visso endast med stor svårighet och stundom kanske blott med verkliga umbäranden skulle kunna nu vidkännas dylika oförutsedda efter kristidens priser beräknade utgifter, *dels ock* att de utdömda beloppen nu representerade ett betydligt högre värde än samma belopp vid tiden för respektive utbetalningar ägde, i följd varav statsverket, därest beloppen nu skulle erläggas av sökandena och i den mån sådant vore möjligt av dem utkrävas från vederbörande, otvivelaktigt måste anses göra en såvitt sökandena kunde finna oberättigad vinst på sökandenas eller tjänstemännens bekostnad vilket sökandena betecknade såsom en påfallande obillighet.

Statkontorets
utlåtande den
29 januari
1924.

Över berörda ansökning avgav statskontoret den 29 januari 1924 infordrat utlåtande, så lydande:

»Statskontoret tillåter sig erinra, att Eders Kungl. Maj:t i ett flertal fall, där återbetalningsskyldighet ålagts redogörare eller andra för oriktigt utbetalda avlöningsmedel, eftergivit det sålunda uppkomna fordringsanspråket eller anvisat medel till ersättande av vad vederbörande i anledning av den honom ålagda ersättningsskyldigheten inlevererat till statskassan (t. ex. resolution den 30 december 1922 på besvär av förre sysslomannen vid veterinärhögskolan C. M. Thelander och utslag den 14 september 1923 på besvär av assistenten vid centralfängelset i Malmö B. Wange). Så har givetvis skett endast i sådana fall, där särskilda omständigheter talat för ersättningsplikens eftergivande.

Jämväl i förevarande fall torde emellertid sådana särskilda omständigheter kunna anses föreligga.

Fremst torde i sådant avseende böra åberopas det förhållandet, att den rättsfråga, som avgjorts genom regeringsrättens i ärendet omförmälda utslag, uppenbarligen varit ganska tvistig. Att så varit förhållandet lärer framgå bland annat av den omständigheten, att kammarrätten vid sagda frågas be-

handling kommit till annat slut än det, som kommit till uttryck i nyssnämnda utslag.

Ett ytterligare stöd för den gjorda ansökningen torde jämväl ligga i den av sökandena åberopade omständigheten, att det numera i de flesta fall skulle bliva omöjligt att av vederbörande befattningshavare återbekomma de av dem oriktigt utbekomna medlen.

Med stöd av det anförda får statskontoret i underdånighet hemställa, att Eders Kungl. Maj:t måtte i anledning av förevarande ansökning medgiva sökandena rätt att utfå ersättning för vad de visa sig hava utgivit på grund av regeringsrättens ifrågavarande utslag ävensom anbefalla generaltullstyrelsen att utbetala sagda ersättning från det i tullverkets utgiftsstat för innevarande budgetår under titel D. Omkostnadsstaten uppförda förslagsanslaget till diverse utgifter.»

Regeringsrätten vars yttrande i ärendet inhämtades hemställde, enligt finansdepartementet tillhandakommet protokollsutdrag för den 21 mars 1924, att Kungl. Maj:t måtte med avseende å i målet förekomna omständigheter bereda sökandena ersättning för vad de visade sig hava utgivit på grund av Kungl. Maj:ts ifrågavarande utslag.

Regeringsrättens hemställa den 21 mars 1924.

Vid granskning av generaltullstyrelsens räkenskaper för år 1921 framställdes inom riksräkenskapsverket enahanda anmärkningar som vid 1919 och 1920 års räkenskaper, och anmärktes till betalning sammanlagt 16,617 kronor som under år 1921 i olika poster utbetalats såsom ersättning för tandvård åt tulltjänstemän.

Riksräkenskapsverkets anmärkningar vid generaltullstyrelsens räkenskaper för år 1921.

Sedan vederbörande i avgiven förklaring bestritt kravet samt riksräkenskapsverket hos kammarrätten framfört yrkande av liknande innehåll som det riksräkenskapsverket framförde på grund av de vid 1919 och 1920 års räkenskaper framställda anmärkningarna, yttrade kammarrätten i utslag den 6 februari 1924, att när den tandvård, varom i målet vore fråga, icke visats vara hänförlig till sådan läkarbehandling, som enligt 15 § avlöningsreglementet för tjänstemän vid tullverkets lokalförvaltning samt kust- och gränsbevakning den 18 juni 1910 kostnadsfritt finge åtnjutas av nämnda tjänstemän, kammarrätten funne skäligt att med gillande av riksräkenskapsverkets yrkande förplikta vederbörande tjänstemän såsom för respektive utbetalningar ansvariga att gemensamt eller vilken av dem gälda gitte ersätta statsverket anmärkta beloppen, envar av dem dock öppet lämnat att hos vederbörande söka sitt åter efter befogenhet.

Kammarrättens utslag den 6 februari 1924.

De tjänstemän, som på grund av kammarrättens berörda utslag den 6 februari 1924 ådömts betalningsskyldighet, yrkade i besvär hos Kungl. Maj:t, att Kungl. Maj:t måtte med undanröjande av kammarrättens utslag ogilla ifrågavarande anmärkningar. Till stöd för sin talan härutinnan

Besvär och ansökning i anledning av kammarrättens utslag den 6 februari 1924.

åberopade klagandena vad som anförts i av vissa bland dem till riksräkenskapsverket avgivna förklaringar i de anmärkningsmål, som blivit av Kungl. Maj:t genom berörda utslag i regeringsrätten den 21 september 1923 slutdömda. Då klagandena med hänsyn till innehållet i nyssnämnda utslag knappast kunde hoppas, att deras talan skulle föranleda ändring i kammarrättens utslag, hemställde klagandena, att Kungl. Maj:t måtte, därest deras yrkande icke skulle kunna bifallas, medgiva dem befrielse från betalningsskyldighet för de anmärkta beloppen, och åberopade klagandena till stöd för denna sin ansökning vad som anförts i förenämnda till Kungl. Maj:t i december 1923 ingivna ansökning i anledning av Kungl. Maj:ts utslag den 21 september 1923.

I anledning av dessa besvär infordrades utlåtanden från kammarrätten, efter vederbörandes hörande, samt generaltullstyrelsen.

Kammarrättens utlåtande den 11 september 1924.

Kammarrätten, som avgav utlåtande den 11 september 1924 och därvid överlämnade från riksräkenskapsverket infordrad förklaring, fann sig, med hänsyn till i målet förekomna omständigheter, böra tillstyrka klagandenas ansökan att varda befriade från betalningsskyldighet.

Riksräkenskapsverkets förklaring i anledning av besvären.

Såsom förklaring åberopade riksräkenskapsverket såväl vad från ämbetsverkets sida förut i målet anförts som Kungl. Maj:ts meromnämnda beslut den 21 september 1923. I fråga om den i samband med besvären gjorda ansökningen ansågo sig riksräkenskapsverket icke kunna förorda bifall till densamma.

Generaltullstyrelsens utlåtande den 17 oktober 1924.

Generaltullstyrelsen yttrade i utlåtande den 17 oktober 1924, att besvären med hänsyn till innehållet i Kungl. Maj:ts utslag den 21 september 1923 icke torde föranleda ändring i det överklagade beslutet. Vad åter anginge nådeansökningen syntes redan den omständigheten, att kammarrätten genom den 1 februari 1923 meddelat enhälligt beslut funnit av riksräkenskapsverket framställt yrkande av liknande innebörd böra lämnas utan bifall, giva vid handen, att omständigheterna i nu förevarande fall icke vore av beskaffenhet att böra föranleda utkrävande av det ekonomiska ansvar som genom kammarrättens utslag blivit vederbörande ålagt. Generaltullstyrelsen funne sålunda mycket starka skäl tala för bifall till ansökningen.

Regeringsrättens beslut den 14 november 1924.

Regeringsrätten som förehade målet till behandling den 14 november 1924 fann därvid icke skäl att göra ändring i kammarrättens utslag. Vidkommande ansökningen hemställde regeringsrättens flesta ledamöter, att Kungl. Maj:t måtte med avseende å i målet förekomna omständigheter bereda klagandena ersättning för vad de visade sig hava utgivit på grund av Kungl. Maj:ts beslut. En av regeringsrättens ledamöter hemställde dock, att den föreliggande ansökningen ej måtte av Kungl. Maj:t bifallas.

Vid granskning inom riksräkenskapsverket av generaltullstyrelsens räkenskaper för år 1922 hava jämväl framställts anmärkningar över av generaltullstyrelsen under sistnämnda år gjorda utbetalningar för tandvård varvid till betalning anmärkts sammanlagt 5,779 kronor.

Riksräkenskapsverkets anmärkningar vid generaltullstyrelsens räkenskaper för år 1922.

Riksräkenskapsverket, som på grund av föreskrift i 2 § i kungörelsen den 12 december 1924 (nr 528) med föreskrifter angående fullföljd av talan i vissa besvär- och anmärkningsmål m. m. från och med den 1 januari 1925 har att såsom första instans upptaga och avgöra anmärkningsmål, förpliktade genom särskilda utslag den 20 februari 1925 vederbörande för utbetalningarna ansvariga tjänstemän att gemensamt eller vilken av dem gälda gitte ersätta statsverket anmärkta beloppen, dock med öppen lämnad rätt för envar av dem att av vederbörande söka sitt åter efter befogenhet.

Riksräkenskapsverkets utslag den 20 februari 1925.

Sedan vederbörande häröver besvärat sig hos kammarrätten, fann kammarrätten enligt särskilda utslag den 5 juni 1925 icke skäl att göra ändring i riksräkenskapsverkets utslag.

Kammarrättens utslag den 5 juni 1925.

På grund av bestämmelse i 3 § b) i nyssnämnda kungörelse må kammarrättens ifrågavarande utslag icke överklagas.

Under erinran härom hava de tjänstemän som blivit ådömda betalningsskyldighet på grund av dessa kammarrättens utslag i en till Kungl. Maj:t ställd, den 29 augusti 1925 dagtecknad skrift hemställt, att Kungl. Maj:t måtte befria dem från den genom utslagen ådömda betalningsskyldighet samt förklara, att vid de skedda utbetalningarna finge bero.

Av vederbörande tjänstemän i augusti 1925 gjord ansökning om befrielse från återbetalningsskyldighet för anmärkta belopp.

Statskontoret har i häröver den 8 september 1925 avgivet utlåtande endast åberopat vad statskontoret i sitt förenämnda utlåtande den 29 januari 1924 anfört och hemställt.

Statskontorets utlåtande den 8 september 1925.

De belopp, som enligt generaltullstyrelsens särskilda beslut utbetalats såsom ersättning under åren 1919—1922 för åt tulltjänstemän av tandläkare verkställda tandfyllningar m. m. och som de för utbetalningarna ansvariga tjänstemännen förpliktats ersätta statsverket med rätt att av vederbörande söka sitt åter efter befogenhet, uppgå till sammanlagt 34,186 kronor.

Departementets chefen.

Enligt vad jag inhämtat hava såsom ersättning för tandvård åt tulltjänstemän icke av generaltullstyrelsen beslutats några utbetalningar efter utgången av år 1922.

Antalet befattningshavare i tullverket (extra vaktmästare och tullvakter, kustvakter, uppsyningsmän, tillsyningsmän, gränsuppsyningsmän, överuppsyningsmän samt tullkontorister) som under åren 1919—1922 på tullverkets bekostnad erhållit tandvård utgör 385, och hava de ersättningar

som i de särskilda fallen utbetalats uppgått till lägst 3 högst 307 kronor. Av ifrågavarande befattningshavare äro numera 38 ej längre i tullverkets tjänst. Fem befattningshavare hava nämligen avgått med pension, fem hava avlidit och tjuguoåtta hava erhållit avsked.

Enligt vad som meddelats från generaltullstyrelsen har hittills icke någon av de tjänstemän som ådömts betalningsskyldighet, bland dem framlidne generaltulldirektören H. Themptander, ersatt statsverket någon del av de utdömda beloppen.

Vid ställningstagande till spörsmålet, huruvida vederbörande tjänstemän som varit ansvariga för ifrågavarande utbetalningar må befrias från dem ådömd betalningsskyldighet, synes mig i första hand böra tagas hänsyn därtill, att de i det nu ej längre gällande avlöningsreglementet för tjänstemän vid tullverkets lokalförvaltning samt kust- och gränsbevakning den 18 juni 1910 meddelade föreskrifterna i ämnet icke varit avfattade med önskvärd tydlighet. Kammarrätten har, såsom förut nämnts, vid frågans behandling den 1 februari 1923 ansett utbetalningarna icke stå i strid med sagda föreskrifter. Det är jämväl att märka, att det grundläggande beslut som inom generaltullstyrelsen den 12 april 1918 fattades om utbetalande av ersättning för tandvård ävensom ytterligare dylika av ämbetsverket under samma år meddelade beslut blivit vid i vederbörlig ordning verkställd granskning av tullverkets räkenskaper för nyssnämnda år lämnade utan anmärkning. Vidare torde beaktas, att det säkerligen skulle bliva förenat med avsevärda svårigheter och kostnader att av vederbörande befattningshavare som åtnjutit tandvård återbekomma för sådan vård oriktigt utbetalda ersättningsbelopp samt att de tjänstemän som ådömts betalningsskyldighet skulle, därest de av en eller annan anledning ej kunde beträffande mera betydande ersättningsbelopp göra sin regressrätt mot vederbörande gällande, komma i verkligt ekonomiskt trångmål.

Vad angår de befattningshavare som åtnjutit ersättning för tandvård är det att antaga, att en del av dem icke skulle hava låtit sig behandlas av tandläkare, därest ej generaltullstyrelsen beslutat utanordnande av ersättning i dylika fall, och synes det mig vid sådant förhållande knappast vara med billighet överensstämmande att av dem utkräva återbetalning av utbekommen ersättning. Tillika torde kunna framhållas, att därest ersättningsbeloppen återfordrades säkerligen många av befattningshavarna endast med verkliga uppoffringar skulle kunna vidkännas dylika utgifter. För en del av dem till vilka ersättning för tandvård utbetalats med endast mindre belopp borde det ju visserligen ej vara förenat med några större svårigheter att nu återbetala beloppen i fråga, men att, därest överhuvudtaget något efterskänkande av betalningsskyldighet i förevarande fall skall äga rum, göra någon skillnad med hänsyn till storleken av de utbetalda beloppen synes mig knappast vara riktigt. Den felaktiga tolkning som vederbörande i generaltullstyrelsen givit åt bestämmelserna i

förenämnda avlöningsreglemente ligger ju till grund för samtliga de av styrelsen fattade beslut på grund av vilka ersättning för tandvård utbetalats. Ansvarigheten för utbetalningarna bör således vara densamma, vare sig besluten gällt större eller mindre belopp.

Med beaktande av de synpunkter jag nu framhållit samt under åberopande av statskontorets och regeringsrättens hemställanden finner jag mig alltså böra hemställa, att Kungl. Maj:t måtte i proposition föreslå riksdagen medgiva,

att Kungl. Maj:t må efterskänka betalningsskyldigheten beträffande förenämnda under åren 1919—1922 med sammanlagt 34,186 kronor utbetalda ersättningar för åt tulltjänstemän av tandläkare verkställda tandfyllningar m. m.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan förordnar Hans Maj:t Konungen, att proposition av den lydelse bil. litt. vid detta protokoll utvisar skall avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:

Svante Ericsson.